

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/164/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3714210444
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3714210444.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd Trenčín v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členov JUDr. Stanislavy Markovej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci navrhovateľa: L. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom A., P. XXXX/XX, proti odporkyni: U. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. č. XX, T. F., právne zastúpenej JUDr. W. G., advokátkou, AK A. N., R. XX/XX o návrhu na zrušenie príspevku na výživu rozvedenej manželky, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 07. januára 2015 č.k. 7C/221/2014-23 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľ je **p o v i n n ý** nahradiť odporkyni trovy odvolacieho konania vo výške 159,43 Eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku na účet právnej zástupkyne odporkyne.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa na zrušenie príspevku na výživu odporkyne ako rozvedenej manželky a o trovách konania rozhodol tak ,že navrhovateľ je povinný nahradiť odporkyni trovy konania vo výške 318,53 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku na účet právnej zástupkyne odporkyne, advokátky JUDr. W. G..

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ sa podaným návrhom domáhal zrušenia s účinnosťou od 1.10.2014 určenej mu povinnosti prispievať na výživu odporkyne ako rozvedenej manželky dôvodiac, že jeho súčasná finančná situácia mu neumožňuje túto si plniť v rozsahu, určenom mu rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 30.09.2013 č.k. 8C 213/2013-16 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28.01.2014 č.k. 6Co 3/2014-35. Poukázal na skutočnosť, že v čase určenia výživného bola odporkyňa z dôvodu starostlivosti o ich dcéru, maloletú L. C., na materskej dovolenke, pričom v súčasnej dobe po ukončení materskej dovolenky sa zaevidovala ako uchádzačka o zamestnanie. Spolu s oboma maloletými deťmi výchovu ktorých zabezpečuje, býva u svojich rodičov, s ktorými sa spolupodieľa na úhrade nákladov spojených s vedením spoločnej domácnosti, čím pominuli dôvody a odkázanosť odporkyne na poberanie príspevku na výživu rozvedeného manžela z jeho strany.

Odporkyňa s podaným návrhom nesúhlasila a tento žiadala ako nedôvodný zamietnuť. Vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 07.01.2015 uviedla, že potom, ako dňa 15.09.2014 ukončila materskú dovolenku z dôvodu starostlivosti o maloletú L. C., pretože nemala zabezpečené zamestnanie, od 15.09.2014 sa zaevidovala ako uchádzačka o zamestnanie na Úrade práce T., Krajská pobočka R., kontaktné pracovisko Z., pričom jej jediným zdrojom príjmu je podpora v nezamestnanosti, ktorú od 15.09.2014 do 15.11.2014 poberala mesačne vo výške 3.694,- Kč. V súčasnej dobe túto podporu od

15.11.2014 do 15.01.2015 poberá mesačne vo výške 2.955,- Kč a od 15.01.2015 do 15.03.2015 ju bude poberať mesačne vo výške 2.709,- Kč. Odporkyňa teda poukázala na fakt, že jej celkový mesačný príjem sa v porovnaní s dobou určenia výživného znížil, pričom vo svojej osobnej starostlivosti má dve maloleté deti, ktoré sa narodili z rozvedeného manželstva s navrhovateľom a na výživu ktorých navrhovateľ celkovo prispieva sumou 200,- eur.

Na zistený skutkový stav spočívajúci v tom, že manželstvo účastníkov bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 17.06.2013 č.k. 11P 32/2013-38, maloleté deti z manželstva účastníkov pochádzajúce, maloletá S., nar. XX.XX.XXXX a mal. L., nar. XX.XX.XXXX, boli na čas po rozvode zverené do osobnej starostlivosti matky, t.j odporkyne a navrhovateľ ako otec bol zaviazaný k povinnosti prispievať na ich výživu celkovo sumou 200,- eur, pričom nakoľko odporkyňa bola po rozvode manželstva poberateľkou len rodičovského príspevku, nebola schopná sama si zabezpečovať prostriedky na svoju výživu, preto bol navrhovateľ rozsudkom Okresného súdu v Považskej Bystrici zo dňa 30.9.2013 č.k. 8C 213/2013-16 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28.01.2014 č.k. 6Co 3/2014-35 zaviazaný k povinnosti prispievať jej na výživu ako rozvedenej manželky po 70,- eur mesačne od 05.09.2013 (v čase určenia uvedenej povinnosti navrhovateľovi, obaja účastníci okrem maloletých detí S. a L. inú vyživovaciu povinnosť nemali, navrhovateľ dosahoval u svojho zamestnávateľa priemerný mesačný zárobok 841,12 eur, odporkyňa bola poberateľkou rodičovského príspevku mesačne vo výške 199,60 eur, v súčasnej dobe obaja účastníci inú vyživovaciu povinnosť nemajú, obe deti sa nachádzajú v osobnej starostlivosti odporkyne a navrhovateľ na ich výživu mesačne prispieva celkovou sumou 200,- eur, podľa správy zamestnávateľa navrhovateľa tento v spoločnosti Y. O. H. H., s.r.o. A., dosiahol za obdobie od 01.10.2013 do 30.09.2014 priemerný mesačný zárobok 904,20 eur netto, odporkyňa sa po ukončení materskej dovolenky od 15.09.2014 zaevidovala ako uchádzačka o zamestnanie na Úrade práce T., Krajská pobočka R., kontaktné pracovisko Z., pričom jej jediným zdrojom príjmu je len podpora v nezamestnanosti, ktorú poberala od 15.09.2014 do 15.11.2014 vo výške 3.694,- Kč, v súčasnej dobe od 15.11.2014 do 15.01.2015 uvedenú podporu poberá vo výške 2.955,- Kč a od 15.01.2015 po dobu dvoch mesiacov jej podpora bude vyplácaná mesačne vo výške 2.709,- Kč), súd prvého stupňa aplikoval ustanovenia § 72 ods.1,2, § 75 ods. 1 veta prvá, § 78 ods. 1 Zákona o rodine s odkazom na ktoré v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľovi v porovnaní s dobou určenia výživného jeho priemerný mesačný zárobok vzrástol zo sumy 841,12 eur na sumu 904,20 eur netto, naproti tomu finančná situácia odporkyne sa v porovnaní s dobou určenia výživného ešte viac zhoršila, nakoľko podpora v nezamestnanosti je jej vyplácaná v nižšej sume ako jej bol vyplácaný rodičovský príspevok z dôvodu starostlivosti o dcéru L., vychádzajúc z čoho je potrebné konštatovať, že v porovnaní s dobou určenia výživného nedošlo na strane navrhovateľa ani odporkyne k takej zmene pomerov, ktoré by odôvodňovali súdom určený príspevok na výživu rozvedeného manžela znížiť, prípadne zrušiť a teda návrhu navrhovateľa nebolo možné vyhovieť, preto ho prvostupňový súd ako nedôvodný zamietol.

Odporkyňa bola v konaní úspešná, preto jej súd za použitia § 142 ods. 1 OSP priznal právo na náhradu trov konania v celkovej výške 318,53 eur, ktoré trovy v zmysle § 10 ods. 1, § 10 ods. 3, § 14 ods. 1 písm. a), d), § 16 ods. 3 Vyhlášky č. 655/2004 Z.z. predstavujú trovy právneho zastúpenia za dva úkony právnej pomoci á 151,05 eur (prevzatie a príprava zastúpenia, účasť právnej zástupkyne odporkyne na pojednávaní dňa 07.01.2015), 1x režijný paušál á 8,04 eur a 1x režijný paušál á 8,39 eur.

Rozsudok súdu prvého stupňa v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol navrhovateľ a žiadal odvolací súd o jeho zrušenie dôvodiac nedostatočne vykonaným dokazovaním, čím uplatnil dôvod odvolania uvedený v ust. § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p., opodstatnenosť ktorého odvolacieho dôvodu videl v tom, že nebol v konaní dostatočne vypočutý, nebolo vykonané dôkladné šetrenie za účelom zistenia skutkového stavu, ďalej namietal, že zo zisteného skutkového stavu súd prvého stupňa vyvodil nesprávne závery, keď ustálil, že nie je dôvod na zrušenie určeného mu príspevku na výživu odporkyne, i keď podľa jeho názoru sú na to splnené zákonné predpoklady, čím uplatnil dôvod odvolania uvedený v ust. § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p., ktorý dôvod odvolania súvisí tiež s nesprávnym právnym posúdením veci (ust. § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.). Poukázal na to, že v zmysle Zákona o rodine môže rozvedený manžel žiadať príspevok na výživu len vtedy, keď nie je schopný sa sám živiť. Odporkyňa sa však dňa 15.09.2014 zaevidovala ako uchádzačka o zamestnanie a je jej vyplácaná podpora v nezamestnanosti. Maloletá L. navštevuje od septembra 2014 materskú škôlku a maloletá S. druhý ročník základnej školy. Keďže odporkyňa nie je chorá ani v pokročilom veku, ani v pracovnej neschopnosti a nemôže mať

teda objektívne ťažkosti spojené so zaradením do pracovného procesu, pričom deti sú umiestnené v adekvátnych výchovných zariadeniach, nič jej nebráni, aby sa zamestnala a dosahovala príjem. Argumentácia tým, že maloletá L. je často chorá neobstojí, pretože tento stav podľa jeho názoru vyplýva z neschopnosti odporkyne sa o ňu postarať. On zdravotný stav dieťaťa konzultuje s lekárkou čím zistil, že dieťa ma opakovane febrilné kŕče, ktorým sa však dá včasne vyhnúť a predísť tak jeho hospitalizácii. K nákladom na bývanie odporkyne poukázal na to, že táto býva v spoločnej domácnosti so svojimi rodičmi, tiež svojou sestrou M., ktorí sú všetci zamestnaní a majú príjem a tiež so starou matkou, ktorá je poberateľkou starobného dôchodku, takže na nákladoch bývania sa podieľa celkovo päť ľudí. Na druhej strane on obýva trojizbový byt a náklady za jeho užívanie znáša výlučne sám. Súd by mal prihliadnúť aj na starostlivosť o domácnosť. Odporkyňou uvádzanu sumu 100,- Eur, ktorou má táto prispievať na bývanie a náklady s tým spojené považuje za zavádzajúcu a pri piatich spoluzijúcich osobách nepravdepodobnú. Je potrebné prihliadať aj na to, že odporkyňa býva v T. republike, kde výdavky na všetko sú nižšie. On sám má náklady na bývanie a inkaso spolu 104,- Eur a hypotekárny úver vo výške 186,- Eur. Okrem výdavku na výživné na deti spolu 200,- Eur mesačne má náklady 50,- Eur mesačne na cestu autom, keď dochádza za deťmi, pričom ďalšie náklady v spojitosti so stretávaním s deťmi vyplývajú z toho, že odporkyňa mu detí odovzdáva nevychystané, takže on im musí dokupovať oblečenie. On má záujem aby deti boli šťastné a spokojné. Pokiaľ mal súd správu od jeho zamestnávateľa o jeho priemernom zárobku vo výške 904,- Eur za obdobie od 01.10.2013 - 30.09.2014 vo výške 904,- Eur, tento považuje za nesprávny, pretože podľa jeho názoru vychádzajúc zo Zákonníka práce sa priemerný zárobok počíta za predchádzajúci kalendárny štvrťrok (nie rok), takže je potrebné vychádzať z jeho príjmu 801,- Eur. Poukázal tiež na to, že rozvedený manžel ktorý pracuje, má nepochybne aj vyššie náklady na zabezpečenie svojich potrieb. Tiež poukázal na svoje ďalšie výdavky a to spotrebný úver vo výške 30,- Eur, cestovné do práce 15,- Eur, dôchodkové doplnkové poistenie 22,- Eur, príspevok do odborov u zamestnávateľa 7,- Eur, telefón 20,- Eur, internet 11,- Eur, k čomu je potrebné pripočítať náklady na stravu, hygienické potreby, komunálny odpad, základné poistenie za auto, daň za byt, oblečenie a stravu pre deti, výsledkom čoho je, že mu nezostávajú finančné prostriedky platiť bývalej manželke na výživu 70,- Eur. Nepoprel, že od 01.10.2014 odporkyňa na výživu neprispieva súdom v stanovenej výške, ale len vo výške 10,- Eur, pretože nie je schopný si z prostriedkov, ktoré mu zostávajú platiť základné životné potreby. Každý mesiac na svojom účte dosahuje debet. Navyiac bol zaviazaný odporkyňa zaplatiť trovy konania, na čo tiež nemá finančné prostriedky a bez pomoci svojich rodičov, ktorí sú invalidní dôchodcovia by to nedokázal. V konečnom dôsledku namietal, že výživné v tomto prípade je rozporné s dobrými mravmi, čo videl v tom, že v roku 2013 odporkyňa na neho podala nepravdivé trestné oznámenie pre podozrenie zo sexuálneho zneužitia ich spoločnej dcéry S. C., ktoré bolo zastavené len vďaka vzdelanosti a duchapritomnosti sociálnej kurátorky. Poukázal tiež na skutočnosť, že od rozvodu manželstva od odporkyne nepožadoval, aby participovala na spoločných nákladoch a poplatkoch v súvislosti s prevádzkou ich spoločného bytu, ktoré uhrádzal čo je aj v jej záujme. Poukazoval tiež na to, že odporkyňa má dva trvalé pobyty na území dvoch štátov, čím zneužíva sociálny systém.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu podanému navrhovateľom žiadala rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť a navrhovateľa zaviazat' nahradiť jej trovy odvolacieho konania vzniknuté z titulu trov právneho zastúpenia vo výške 159,43 Eur. Poukázala na to, že to bolo správanie navrhovateľa, pre ktoré bola nútená opustiť spoločnú domácnosť a spolu s deťmi odísť bývať k svojim rodičom. Od doby ako bol súdom určený príspevok odporcu na jej výživu, nedošlo k takej zmene pomerov, ktorá by odôvodňovala jeho zrušenie. Je pravdou, že dcéra začala chodiť do škôlky, avšak v priebehu konania vydokladovala jej častú chorobnosť a skutočnosť, koľko dní z mesiaca je v jej starostlivosti v dôsledku ochorenia doma. Tvrdenia navrhovateľa, že sa nedokáže o deti postarať rozhodne popierala, veci na oblečenie, ktoré deťom ona balí, tento necháva doma a deti si obleka sám dobrovoľne do svojich vlastných vecí. Od neho vždy prídu v stave, že musí s nimi ísť k lekárovi, a následne nemôžu navštevovať školské, či predškolské zariadenie, majú teploty, ekzémy, zapareniny a podobne. Zdravotný stav mladšej dcéry vykazuje znaky epileptických záchvatov, čo je aj dôvodom, prečo musí často zostať zo škôlky doma v súvislosti s čím absolvuje rôzne vyšetrenia, aktuálne je objednaná na vyšetrenie CT. Poukázala tiež na to, že aktuálne poberá len sumu 2.709,- Kčs ako podporu v nezamestnanosti, čo však bude len do marca 2015, po ktorom období bude bez akéhokoľvek príjmu a vzhľadom na zdravotný stav mladšej dcéry, jej časté hospitalizácie a ochorenia je problematické pre ňu si nájsť prácu, nehovoriac o zabezpečení potrieb dieťaťa a jej vlastných. Nebolo preukázané, že by starostlivosť o deti zanedbávala, naopak o tieto sa riadne a s láskou stará. Sama by bola radšej, keby deti

boli zdravé, mohla by ísť do práce, a tak zo svojho príjmu si mohla uhrádzať svoje potreby. Poukázala na to, že navrhovateľov príjem bol súdom riadne zistený, tento žije so svojou priateľkou, ich spoločný byt užíva len sporadicky, preto navrhovala aby ho odpredali, s čím tento najskôr súhlasil, avšak v priebehu konania o vyporiadanie BSM svoj názor zmenil, čo si vyžiadalo znalecké dokazovanie. Ňou navrhované riešenie by malo za následok, že by nesplácal pôžičku, navrhovala tiež aby si našli nájomcu, čím by sa eliminovali náklady na tento byt, on nesúhlasil však ani s týmto riešením. Pokiaľ navrhovateľ poukazuje na príjem ďalších členov domácnosti, v ktorej v súčasnosti žije, títo k nej nemajú vyživovaciu povinnosť a suma, ktorou im prispieva na náklady spojené s bývaním, je reálna. Pokiaľ navrhovateľ spláca spotrebný úver, tento si vzal už v čase, keď spolu nežili a ona nemá vedomosť na čo finančné prostriedky z neho použil. Pokiaľ navrhovateľ namieta rozpor určeného príspevku na výživu s dobrými mravmi, tak to nebola ona, teda odporkyňa, ktorá svojvoľne podávala trestné oznámenie, na ktoré poukazuje v odvolaní navrhovateľ. K jeho podaniu prišlo po konzultácii a doporučení kolízneho opatrovníka. Z uvedených dôvodov teda neobstojí odvolanie navrhovateľa, ktorým sa domáha prehodnotenia rozhodnutia súdu, ktorým bol zamietnutý jeho návrh na zrušenie určeného mu príspevku na jej výživu.

Navrhovateľ v písomnom vyjadrení podanom k vyjadreniu odporkyne uviedol, že skutočnosti v ňom uvedené považuje za nepravdivé, deti sú mu odovzdávané bez oblečenia, vyšetrenia maloletej L. na CT dopadli dobre, jej zdravotný stav podľa jeho názoru odporkyňa účelovo využíva, okrem iného aj na to, aby mu dieťa nemusela dávať. Pre zdravý fyzický a duševný stav dieťaťa je potrebné, aby riadne navštevovalo škôlku a odporkyni by tak nič nebránilo, aby sa zamestnala. Nie je pravdou, žeby deti od neho prichádzali choré, či so zapareninami, naopak táto skutočnosť bola zistená potom, ako si deti od matky prevzal on. Poukázal tiež na to, že aktuálne dňa 23.03.2015 prebehlo aj konanie o vyporiadanie ich BSM, v rámci ktorého on prevezme ich spoločný byt do výlučného osobného vlastníctva s tým, že bude platiť aj hypotéku na byt sa viažucu a keďže bol zaviazaný vyplatiť odporkyni sumu 15.000,- Eur na vyrovnanie hodnoty jej podielu, bude si musieť vziať v budúcnosti úver, takže jeho náklady ďalej vzrastú. Skutočnosť, že odporkyňa na neho podala trestné oznámenie je pravdivé, opakovanne na neho podala trestné oznámenie aj z dôvodu neplnenia si vyživovacej povinnosti voči nej, a tak pod tlakom okolností, bol nútený si požičať finančné prostriedky a výživné jej doplatiť. Žiadal, aby boli všetky nové skutočnosti prešetrené a navrhol vypočuť v odvolacom konaní viac svedkov. V konečnom dôsledku uviedol, že zvažuje podanie totožného návrhu na Okresný súd do Zlína a hodlá informovať o tomto prípade týždenník H..

Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správny za použitia § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdiť. O odvolaní navrhovateľa rozhodol bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p..

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno v zmysle ust. § 205 ods. 2 O.s.p. odôvodniť len okolnosťami uvedenými pod písmenami a) - f) citovaného zákonného ustanovenia. Navrhovateľ vo svojom odvolaní uplatňoval vychádzajúc z jeho obsahu, dôvody na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (nedostatočne zistený skutkový stav v dôsledku nevykonania navrhovaných dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností), podľa § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. (súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam), a f/ (rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci).

Dôvodom na odvolanie podľa ust. § 205 ods. 2 písm. c) O.s.p. (nedostatočne zistený

skutkový stav v dôsledku nevykonania navrhovaných dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností) sa rozumie nevykonanie niektorého z navrhnutých dôkazných prostriedkov, avšak len v prípade, ak dôsledkom toho je neúplné zistenie skutkového stavu.

Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. (súd

prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam)

spočíva v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkov

logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

Za dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. sa podľa súdnej praxe považuje nesprávne právne posúdenie veci, ktorým je mylná aplikácia a výklad právnej

normy na zistený skutkový stav alebo použitie právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť.

Podrobným a dôsledným preskúmaním veci, odvolací súd dospel k záveru o nedôvodnosti podaného odvolania.

Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom pre úplné zistenie skutkového stavu a vychádzajúc zo správnych skutkových zistení vec aj následne správne právne posúdil. Rozsudok súdu prvého stupňa je odôvodnený v súlade s kritériami, uvedenými v ust. § 157 ods. 2 O.s.p., je správny, úplný a preto podľa § 219 ods. 2 O.s.p. sa odvolací súd s jeho odôvodnením stotožňuje.

Zároveň však považuje za potrebné k dôvodom odvolania navrhovateľa uviesť nasledovné:

Podľa § 72, ods. 1 Zák. o rodine, rozvedený manžel, ktorý nie je schopný sám sa živiť, môže žiadať od bývalého manžela, aby mu prispieval na primeranú výživu podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov.

Podľa § 72, ods. 2 Zák. o rodine, ak sa bývalí manželia nedohodnú, určí rozsah príspevku na výživu na návrh niektorého z nich súd. Prihliadne pritom aj na príčiny, ktoré viedli k rozvratu vzťahov medzi manželmi.

Podľa § 75 ods. 1 O.s.p. pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie.

Podľa § 75, ods. 2 O.s.p. výživné nemožno priznať, ak by to bolo v rozpore s dobrými mravmi; to neplatí, ak ide o výživné pre maloleté dieťa.

Podľa ustanovenia § 78 ods. 1 Zákona o rodine, dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa menia pomery. Okrem výživného pre maloleté dieťa je zmena, alebo zrušenie výživného možné len na návrh.

Zánik manželstva ako právna skutočnosť, zásadne spôsobuje zánik osobných a majetkových práv medzi manželmi (vo všeobecnosti znamená ukončenie vzájomnej zodpovednosti za uspokojovanie osobných potrieb a jej individuálne znášanie). V niektorých prípadoch ich existencia pretrváva. Ustanovenie §

72 predstavuje špeciálny prípad, keď sa na zánik manželstva viaže vznik práva. Ustanovenie súvisí aj so záväzkom zmluvných strán Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach podniknúť vhodné kroky na to, aby zabezpečili rovnaké práva a povinnosti osôb po rozvoze. Konštrukcia normy preto presahuje obdobie existencie manželstva a vychádza z toho, že vzťahy založené manželstvom, si zaslúžia ochranu aj po ich zániku, avšak už len v prípade odkázanosti, zvyčajne vyvolanej práve manželstvom.

V rámci hierarchie vyživovacích povinností, v zmysle výslovnej zákonnej úpravy, príspevok na výživu rozvedeného manžela predchádza plneniu vyživovacej povinnosti rodičov voči deťom, z čoho možno vyvodit' aj prednosť pred vyživovacou povinnosťou ostatných príbuzných.

Zo znenia ustanovenia § 72 možno vyvodit' nasledujúce hmotnoprávne podmienky, za ktorých možno priznať príspevok na výživu rozvedeného manžela:

- manželstvo musí byť právoplatne rozvedené,
- jeden z rozvedených manželov nie je schopný sám sa živiť,
- schopnosti, možnosti a majetkové pomery druhého manžela umožňujú súdu príspevok priznať,
- bývalí manželia sa nevedeli dohodnúť o poskytovaní príspevku,
- súlad s dobrými mravmi (obligatórne prihliadnutie na príčiny rozvratu).

Pri podmienke neschopnosti samostatne sa živiť, je zrejmá odlišnosť od výživného medzi manželmi, keďže v tomto prípade nie je právny nárok na v zásade rovnakú životnú úroveň a vyžaduje sa kvalifikovaná miera odkázanosti. Pokiaľ má jeden z manželov aj značne nadpriemerné príjmy, resp. majetkové pomery, zatiaľ čo druhý z rozvedených manželov sa ocitol v horšej majetkovej situácii, avšak má schopnosť sám sa živiť (aj z prípadných dávok v rámci systému sociálneho zabezpečenia), nárok na príspevok mu nevzniká. Neschopnosť sám sa živiť znamená, že podľa konkrétnych okolností prípadu rozvedený manžel z dôvodu nepriaznivého zdravotného stavu, nedostatku pracovných príležitostí, straty kvalifikácie, starostlivosti o dieťa do troch rokov, starostlivosti o choré dieťa, dosahuje príjmy (z príslušných dávok, ako aj zo zamestnania, výnosy z majetku), ktoré mu neumožňujú pokryť základné životné potreby.

Schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného, súd skúma v zmysle kritérií ustanovených v § 75. Schopnosti predstavujú subjektívne kritérium určovania rozsahu vyživovacej schopnosti a rozumieme nimi vlastnosti dané telesnými a duševnými schopnosťami konkrétnej osoby povinného, zdravotným stavom, vlohami, nadaním, nadobudnutými vedomosťami a získanými skúsenosťami. Z hľadiska vyživovacej povinnosti je podstatné, ako sa prejavia v reálnych schopnostiach dosahovania príjmu. Z tohto hľadiska sa schopnosti skúmajú ako faktické príjmy a výdavky povinného. Rizikom sa rozumie možnosť majetkového neúspechu, resp. straty. Toto ustanovenie sa však nevzťahuje len na prípadnú podnikateľskú činnosť, ale ide aj o konanie spojené neprímeraným rizikom, t.j. konanie presahujúce rozumnú mieru nakladania s majetkovými podstatami, ktoré ohrozuje zhodnotenie existujúcich majetkových hodnôt, alebo ich zachovanie, za čo sa považujú aj úvery, spojené s rizikom platobnej neschopnosti.

V preskúmvanej veci z obsahu spisového materiálu predovšetkým nesporne vyplynulo, že manželstvo účastníkov bolo právoplatne súdnym rozhodnutím rozvedené a s poukazom na skutočnosť, že bývalí manželia sa na poskytovaní uplatňovaného príspevku zo strany navrhovateľa v prospech odporkyne nedohodli, malo to za následok, že o výške tohto príspevku na jej výživu rozhodoval Okresný súd Považská Bystrica, ktorý rozsudkom pod č.k. 8C/213/2013-16 zo dňa 30.09.2013 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28.01.2014 č.k. 6Co/3/2014-35 zaviazal navrhovateľa ako bývalého manžela prispievať na výživu odporkyne ako rozvedenej manželky sumou 70,- Eur mesačne od 05.09.2013, v ktorom období obaja účastníci mali vyživovaciu povinnosť len k maloletým

deťom pochádzajúcim z manželstva a to S. a L., na ktoré bol navrhovateľ zaviazaný prispievať výživným v celkovej sume 200,- Eur mesačne. Z titulu BSM vlastnili trojizbový byt, navrhovateľ pracoval s priemerným mesačným netto zárobkom 841,12 Eur, odporkyňa bola poberateľkou rodičovského príspevku vo výške 199,60 Eur, ktoré skutočnosti tak súd prvého, ako aj druhého stupňa vyhodnotili ako odôvodňujúce k určeniu jeho povinnosti prispievať na jej výživu.

Keďže navrhovateľ sa v tomto konaní domáhal zrušenia takto určeného mu príspevku na výživu odporkyne, úlohou tak súdu prvého stupňa ako aj odvolacieho súdu bolo posúdiť, či od doby ako bol tento príspevok určený, na strane odporkyne došlo k takej zmene pomerov, ktoré by mohli mať za následok zánik, respektíve neexistenciu zákonných predpokladov preto, aby jej navrhovateľ na jej výživu opodstatnene ďalej prispieval, teda posúdiť, či pomery na jej strane v čase rozhodovania súdu sú spôsobilé k záveru, že táto je schopná sama sa živiť a tiež na strane navrhovateľa posúdiť, či u neho došlo k takej zmene pomerov, ktoré by opodstatnene mohli viesť súd k záveru, že už nie je v jeho možnostiach na výživu odporkyne, ako rozvedenej manželky prispievať.

Predovšetkým, ako bolo uvedené už vyššie, niet sporu o tom, že z hľadiska nároku odporkyne, nevznikol na jej strane právny nárok na v zásade rovnakú životnú úroveň s navrhovateľom, pretože ide o zrejmu odlišnosť od výživného medzi manželmi, teda v tomto prípade sa vyžaduje preukázaná kvalifikovaná miera odkázanosti na strane odporkyne. Samotná skutočnosť totiž, že druhý z rozvedených manželov, v tomto prípade navrhovateľ, má nespochybniteľne komplexne majetkové pomery na vyššej úrovni, ako odporkyňa, automaticky neznamená vznik nároku na tento príspevok v jej prospech. Rozhodujúcou preto v tomto prípade je posúdenie, či na jej strane existujú také okolnosti, v dôsledku ktorých z príjmu, ktorý dosahuje, nemôže pokryť svoje základné životné potreby.

I keď označením "príspevok na výživu" chcel zákonodarca zdôrazniť rozdiely vo vzťahu k výživnému medzi manželmi spočívajúce jednak v podmienkach ich vzniku, ako aj v ich rozsahu, toto označenie však neznamená, že by sa mala uhrádzať len časť nákladov na primeranú výživu, ale ide o úhradu všetkých odôvodnených potrieb v bežnom chápaní pojmu výživné, a to v primeranom rozsahu. Primeraná výživa znamená užší rozsah výživného, ako je to pri vzájomnej vyživovacej povinnosti počas manželstva. Uspokojené majú byť v primeranej miere aj ďalšie životné potreby rozvedeného manžela ako bývanie, ošatenie, kultúrne potreby, a to s prihliadnutím na jeho vek, zdravotný stav, spôsob života a pod.

Žaloby na určenie tohto druhu vyživovacej povinnosti sa spravidla odôvodňujú potrebou starostlivosti o dieťa, ktoré nemožno umiestniť v príslušných zariadeniach poskytujúcich celodennú starostlivosť (napr. pre nedostatok kapacít), zdravotným stavom oprávnenej osoby, či mal. dieťaťa, pri dlhšie trvajúcich manželstvách tiež stratou pracovnej kvalifikácie, a tým spôsobenou neschopnosťou uplatniť sa na trhu práce z dôvodu dlhodobého výkonu starostlivosti o domácnosť. Aplikačná prax potvrdila, že žena má nárok na výživné, aj keď využije právo na rodičovskú dovolenku poskytovanú v zmysle pracovnoprávných predpisov na prehlbenie starostlivosti o dieťa až do troch rokov veku dieťaťa, či staršieho dieťaťa vyžadujúceho zvýšenú starostlivosť z dôvodu častej chorobnosti, resp. takúto ženu nemožno nútiť (tým, že bývalý manžel z tohto dôvodu nie je ochotný platiť príspevok na výživu), aby vykonávala zamestnanie, pokiaľ má záujem o výkon starostlivosti o dieťa aj v prípade, ak dieťaťu možno zabezpečiť opateru v príslušnom zariadení, čo je odôvodnené záujmom dieťaťa na osobnom výkone starostlivosti matkou.

Navrhovateľ zmenu pomerov a nedôvodnosť pretrvávania určeného ho mu príspevku na výživu odporkyne ako rozvedenej manželky videl v skutočnosti, že táto sa od septembra 2014 zaevidovala na úrade práce, poberá podporu v nezamestnanosti, a keďže maloleté deti pochádzajúce z manželstva navštevujú predškolské a školské zariadenie, nepochybne je spôsobilá sa zamestnať a dosahovať príjem, z ktorého by uspokojila svoje základné potreby. Z vykonaného dokazovania naozaj vyplynulo, že odporkyňa sa po ukončení materskej dovolenky od 15.09.2014 zaevidovala ako uchádzačka o zamestnanie na Úrade práce ČR, krajská pobočka Zlín, kontaktné pracovisko Slavičín, pričom jej jediným zdrojom príjmu ako správne konštatoval aj súd prvého stupňa bola podpora v nezamestnanosti, ktorú v čase, keď súd prvého stupňa rozhodoval, poberala vo výške 2.955,- Kč a od 15.01.2015 po dobu dvoch nasledujúcich mesiacoch (vychádzajúc z predloženej správy), jej bola táto vyplácaná

už len vo výške 2.709,- Kč z čoho nepochybne vyplýva, tak ako správne konštatoval aj súd prvého stupňa, že objem finančných prostriedkov, ktoré môže odporkyňa použiť na zabezpečenie svojich základných odôvodnených potrieb, je bez akejkolvek pochybností ešte menší, ako v čase, keď súd navrhovateľovi povinnosť prispievať na výživu odporkyne určil, a teda z týchto finančných prostriedkov si nepochybne nemôže pokryť ani tie základné odôvodnené potreby, ktoré si mohla pokryť v čase, keď poberala materský príspevok. Bez zásadného významu na posudzovanú vec je navrhovateľom tvrdená skutočnosť, že odporkyňa v spoločnej domácnosti žije so svojimi pracujúcimi rodičmi, pracujúcou sestrou a starou matkou, ktorá je poberateľkou starobného dôchodku, čím podľa jeho názoru, nemôže jej podiel na participovaní nákladov na bývaní predstavovať sumu 100,- Eur mesačne, tak ako to v konaní tvrdila, pretože aj pokiaľ by na náklady spojené s bývaním rodičom u ktorých žije neprispievala vôbec, tak zo sumy, ktorú ako podporu v nezamestnanosti poberá, rozhodne nemôže pokryť ani také svoje základné odôvodnené potreby ako sú náklady na stravu, hygienické potreby, ošatenie, zdravotnú starostlivosť a podobne. Navyiac je potrebné si uvedomiť, že v dome u svojich rodičov nežije sama, ale žijú tam aj deti účastníkov pochádzajúce z ich rozvedeného manželstva, na ktoré rovnako by pripadala povinnosť participovať prislúchajúcim podielom na úhradách spojených s užívaním domu, čo by rovnako finančne zase len zaťažovalo odporkyňu. Správne tiež odporkyňa poukazuje na to, že vo vzťahu k nej jej sestra vyživovaciú povinnosť nemá a pokiaľ ide o rodičov a starých rodičov ich vzájomnej vyživovacej povinnosti vo vzťahu k odporkyni predchádza povinnosť navrhovateľa ako rozvedeného manžela, sa v prípade splnenia zákonných predpokladov na úhrade výživy odporkyne, zodpovedajúcou mierou podieľať. Mylne sa tiež navrhovateľ domnieva, že samotná skutočnosť, že odporkyňa už nie je na materskej dovolenke, ale je evidovaná na úrade práce ako uchádzačka o zamestnanie, je skutočnosťou opodstatňujúcou záver o tom, že je schopná sama sa živiť, pretože rozhodujúce z tohto pohľadu je to, či dávka poskytovaná jej sociálnym systémom, teda v tomto prípade podpora v nezamestnanosti, postačuje na pokrytie jej základných odôvodnených potrieb, čomu však v danom prípade rozhodne nie je, čím pretrváva povinnosť navrhovateľa ako rozvedeného manžela, do výšky potreby zabezpečenia jej základných odôvodnených potrieb, toto kompenzovať. Záver o spôsobilosti odporkyne samej sa živiť, by za tejto situácie bol opodstatnený len v prípade, ak by odporkyňa preukázateľne mala možnosť sa zamestnať a dosahovať tak príjem, z ktorého by bola schopná si svoje odôvodnené potreby uhrádzať, ktorú prácu by napr. bez akceptovateľného dôvodu odmietla, sama sa tak o príjem pripravila, čo však v preskúmvanej veci nielenže preukázané, ale ani tvrdené nebolo. V súvislosti s možnosťami odporkyne sa zamestnať, nemožno opomenúť fakt, ktorý vyplynul z vykonaného dokazovania, že maloletá L., ktorá navštevuje predškolské zariadenie trpí častou chorobnosťou (časté ochorenia dýchacích ciest, močových ciest, febrilné kífce), ktorá skutočnosť mala za následok ako vyplýva zo správy ošetrojúcej lekárky zo dňa 04.11.2014, že dieťa bolo hospitalizované v období od 12.08. - 18.08.2014 s následnou nevyhnutnou starostlivosťou o dieťa doma v období od 19.08. - 14.09.2014, následne dieťa nastúpilo dňa 15.09.2014 do materskej škôlky, avšak po nástupe do kolektívneho zariadenia bolo permanentne opakovane choré v mesiacoch september, október 2014, ktoré ochorenia nedovolili nástup do materskej škôlky a tak v tomto období dieťa materskú škôlku navštevovalo v mesiaci september v rozsahu 7 dní, v mesiaci október 5 dní), pričom starostlivosť matky o dieťa ošetrojúca lekárka vyhodnotila ako príkladnú. Z uvedeného teda jednoznačne vyplýva, že v dôsledku zvýšenej chorobnosti dieťaťa je o to viac sťažená možnosť matky nájsť si vyhovujúce zamestnanie (je nereálny predpoklad akceptovania takéhoto stavu zamestnávateľom), pričom skutočnosť, že matka v čase ochorenia dieťaťa vykonáva starostlivosť o dieťa, je nielenže jej rodičovskou povinnosťou, ale je aj právom a záujmom dieťaťa na osobnom výkone starostlivosti matkou, ktorá skutočnosť rozhodne nemôže byť pripisovaná na ťarchu matky. Za tohto stavu je absolútne neakceptovateľná odvolacia námietka navrhovateľa spočívajúca v tom, že matka nemá záujem pracovať, resp. sa snaží zneužívať tvrdenú chorobnosť dieťaťa, aby nemusela pracovať. Musí byť veľmi náročné na strane matky hospodáriť s prostriedkami tak, aby bola schopná zabezpečiť svoje základné odôvodnené potreby, (s prihliadnutím na výšku podpory v nezamestnanosti, ktorú v súčasnosti už pravdepodobne navyiac ani nepoberá a to aj s prihliadnutím na príspevok na výživu poskytovaný jej odporcom), a preto nepochybne ona sama, už len z hľadiska záujmu na maloletom dieťati, by bola radšej, keby dieťa bolo zdravé, ona sa mohla zamestnať a získať tak príjem, z ktorého by mohla svoje potreby na požadovanej úrovni zabezpečiť, tak ako je to umožnené otcovi, teda navrhovateľovi, ktorý celomesačným výkonom osobnej starostlivosti, či opaterou dieťaťa v chorobe nie je zaťažovaný a pri dosahovaní príjmu na zabezpečenie svojich potrieb žiadnym spôsobom obmedzený. Je neudržateľné odporkyňu znevýhodňovať z dôvodu, že sa snaží zodpovedajúcim spôsobom vzhľadom na zdravotný stav dieťaťa, zabezpečovať a vykonávať osobnú starostlivosť o dieťa trpiace permanentnou chorobnosťou, v dôsledku čoho si nemôže zabezpečiť adekvátne zamestnanie a z neho plynúci príjem a pripustiť stav, aby žila pod hranicou sociálnej odkázanosti len preto, že navrhovateľ

odmieta existujúce objektívne okolnosti akceptovať napriek tomu, že jeho majetkové pomery, teda výška jeho príjmu mu umožňujú primeraným spôsobom na výživu svojej bývalej manželke prispievať. Samotná navrhovateľom v odvolacom konaní tvrdená skutočnosť, že výsledky CT vyšetrení u dieťaťa nepreukázali ochorenie (CT vyšetrenie zrejme bolo zamerané na odhalenie príčin febrilných krčvov u dieťaťa), ešte neznamená, že dieťa je zdravé a ochorením dýchacích ciest, či týmito krčvami nebude trpieť aj ďalej a nevyžiada si to jeho ďalšiu absenciu v predškolskom zariadení. Je potrebné si uvedomiť, že pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia (§ 154 O.s.p.), čo znamená, že súd pri rozhodovaní veci nemôže brať do úvahy skutočnosti, ktoré nastali v minulosti, avšak v čase vyhlásenia rozhodnutia už netrvajú, ako ani anticipovať teda predvídať skutočnosti, ktoré v čase vyhlásenia ešte nenastali. Skutkový a právny stav v čase vyhlásenia rozhodnutia je pre súd záväzný a rozhodujúci. Uvedené platí aj vo vzťahu tvrdeniu navrhovateľa, že v dôsledku vyporiadania BSM, vzrastú jeho náklady, pretože v budúcnosti si bude musieť vziať ďalší úver za účelom vyrovnania podielu odporkyne na BSM.

Z uvedeného teda vyplýva, že na strane odporkyne od obdobia ako bola určená povinnosť navrhovateľovi prispievať na jej výživu, nedošlo k takej zmene pomerov, ktorá by mohla mať za následok záver o jej schopnosti samej sa živiť, čím je nepochybne odkázaná na to, aby jej navrhovateľ ako rozvedený manžel vychádzajúc z ust. § 72 na jej výživu naďalej prispieval. Rovnako tiež na strane navrhovateľa neboli v konaní zistené skutočnosti, ktoré by opodstatnene mohli viesť k záveru, že v jeho schopnostiach, či možnostiach v rozsahu stanovenom mu súdom, nie je na výživu odporkyne prispievať. Ako správne konštatoval aj súd prvého stupňa na strane navrhovateľa došlo k zmene pomerov len v tom, že jeho príjem vzrástol zo sumy 841,12 Eur na sumu 904,20 Eur, teda sa zvýšil. Pokiaľ tento poukazuje na to, že jeho príjem bol zistený nesprávne, jeho odvolacia námietka nemá opodstatnenie. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že podľa potvrdenia zamestnávateľa navrhovateľa, v rozhodnom období (obdobie predchádzajúcich dvanástich mesiacov) skutočne dosiahol sumu 904,20 Eur, pričom k navýšeniu jeho vyživovacích povinností nedošlo. Pokiaľ by však aj príjem navrhovateľa nebol od doby určenia vyživovacieho príspevku vzrástol, jeho výška mu bezpochyby umožňuje naďalej na výživu odporkyne prispievať. K nemu tvrdeným skutočnostiam, že odporkyňa sa od doby rozvodu nepodieľa na úhrade nákladov v spojitosti s ich spoločným bytom, pričom on tento byt užíva a spláca aj splátku úveru poskytnutého na financovanie tohto bývania, odvolací súd opakovane poukazuje na to, že táto otázka môže byť predmetom riešenia len v rámci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pričom v prípade preukázania týchto skutočností, môže mať vplyv na výšku podielu výplaty pripadajúceho na odporkyňu. Skutočnosť, že navrhovateľ má zvýšené výdavky v spojitosti s cestovným za deťmi, riešil v odôvodnení svojho rozhodnutia, už odvolací súd v konaní 6Co/3/2014, keď konštatoval, že uvedená okolnosť bola zohľadnená už rozvodovým súdom pri určení výšky výživného pre maloleté deti, čo vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia zo dňa 17.06.2013 č.k. 11P/32/2013-38. Pokiaľ navrhovateľ poukazuje na ďalšie svoje náklady, okrem iného splátky hypotekárnych, či spotrebných úverov, náklady na mobil, internet, poisťky a podobne, je potrebné si uvedomiť, že plnenie si vyživovacej povinnosti má prednosť pred akýmikoľvek inými výdavkami povinnej osoby, ktorá je z hľadiska ust. § 75 Zákona o rodine povinná počínať si tak, aby si prioritne vyživovacie povinnosti mohla v zodpovedajúcej miere plniť. Akékoľvek ďalšie výdavky, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť, prichádzajú do úvahy až potom, keď sú uspokojené nároky z titulu vyživovacích povinností.

Rovnako v konečnom dôsledku nemožno akceptovať ako odôvodnenú, ani odvoláciu námietku navrhovateľa spočívajúcu v tom, že priznanie príspevku na výživu odporkyne je v rozpore s dobrými mravmi, pretože odporkyňa v minulosti na neho podala trestné oznámenie, či už pre neplnenie si vyživovacej povinnosti, alebo z dôvodu podozrenia zo sexuálneho zneužívania maloletého dieťaťa.

Bez ohľadu na naplnenie zákonných kritérií pre určenie vyživovacej povinnosti, súd nemôže priznať výživné v prípade zisteného rozporu s dobrými mravmi. Za rozpor s dobrými mravmi by bolo možné považovať situáciu, keď majetkové pomery osoby požadujúcej výživné, prevyšujú majetkové pomery povinnej osoby. Za rozporné s dobrými mravmi je možné považovať aj stav, ak by sa príspevku domáhal ten z rozvedených manželov, ktorý rozvrat manželstva zapríčinil. V preskúmvanej veci však odvolací súd z hľadiska vyššie uvedených skutočností nezistil nič, na základe čoho by bolo možné dospieť k opodstatnenému záveru, že priznanie príspevku na výživu odporkyne, by bolo rozporné s dobrými mravmi. Za takúto okolnosť rozhodne nemožno považovať fakt, že odporkyňa by prípadne aj podala trestné oznámenia, pokiaľ mala dôvodné podozrenia zo spáchania tej ktorej protiprávnej činnosti

navrhovateľom a to bez ohľadu na skutočnosť, že tieto by sa v konečnom dôsledku preukázali ako neopodstatnené. Z hľadiska jej pomerov je potrebné konštatovať, že jednak odporkyňa ako osoba požadujúca tento príspevok, nedisponuje takými majetkovými pomermi, ktoré by boli v prospech nej v nerovnovážnom postavení vo vzťahu k navrhovateľovi ako povinnej osobe, pretože z dokazovania vyplynulo, že majetkové pomery navrhovateľa, menovite jeho príjem, je neporovnateľne lepší ako príjem odporkyne, navyše dôvody, pre ktoré sa odporkyňa v takejto situácii ocitla, nie sú spôsobené jej subjektívnym zavinením, resp. ľahostajnosťou, prípadne nečinnosťou vo vzťahu k zabezpečeniu si adekvátneho príjmu na úhradu svojich odôvodnených potrieb, ale objektívne spočívajú v okolnostiach akceptovateľných zákonom vyplývajúcich jednak z nepriaznivého stavu na trhu práce, ovplyvneného aj nepriaznivým stavom maloletého dieťaťa, ktorého je rodičom a starostlivosť o ktoré sa odporkyňa snaží svojou osobnou starostlivosťou zabezpečiť, a ktoré skutočnosti rozhodne nemožno považovať za rozporné s dobrými mravmi a pripísať ich v tomto smere na ľarchu odporkyne. Rovnako ani z rozhodnutia, ktorým bolo rozvedené manželstvo účastníkov konania, teda z rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica č. 11P/32/2013-38 zo dňa 17.06.2013, nevyplýva žiadna skutočnosť, z ktorej by bolo možné opodstatnene vyvodiť, že to bola odporkyňa, ktorá rozvrat manželstva, porušením ktorejkoľvek zo zásad manželstva zakotvených v Zákone o rodine zapríčinila.

Rovnako nemožno akceptovať navrhovateľom v odvolacom konaní požadované doplnenie dokazovania, prostredníctvom ním navrhnutých svedkov. Tak ako dôvodom odvolania môžu byť len tie skutočnosti, ktoré nastali do rozhodnutia súdu prvého stupňa vzhľadom na to, že pre súd je rozhodujúci stav v čase vyhlásenia rozsudku (§ 154 ods. 1 O.s.p.), možno v odvolaní vychádzať z ust. § 205 a ods. 1 písm. a/ - d/ O.s.p., akceptovať nové dôkazy iba obmedzene v prípadoch, ak sa tieto týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu, teda má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p., pričom ich bez svojej viny nemohol označiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa, o ktoré prípady však v preskúmvanej veci preukázateľne nejde. Ako vyplýva z obsahu zápisnice zo dňa 30.09.2013, na ktorej bolo vo veci súdom prvého stupňa rozhodnuté, účastníkom predtým ako bolo vyhlásené dokazovanie za skončené, bolo dané sudcom poučenie podľa § 120 ods. 4 O.s.p., pričom títo prehlásili, že žiadne ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania nemajú. Obsahom poučenia podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. je, že účastníci všetky dôkazy a skutočnosti musia predložiť, alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie vo veciach, najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr, súd neprihliada a tieto môžu byť odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v ust. § 205 a O.s.p. (ktoré naplnené v danej veci neboli). Ust. § 120 ods. 4 je vyjadrením koncentrácie občianskeho súdneho konania, čo sa týka možnosti účastníkov, predkladať skutočnosti a dôkazy. Do popredia vstupuje procesná zodpovednosť účastníkov konania a ich aktívny a zodpovedný prístup k povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti. Koncentrácia konania je nielen faktorom, ktorý stimuluje aktivitu účastníkov konania, ale aj spôsobom ako konanie zhospodárniť, pretože účastníci musia do istého, zákonne určeného momentu uviesť všetky skutkové tvrdenia a dôkazy, na ktorých chcú postaviť svoj nárok, resp. obranu. Ak tak neurobia v zákonom stanovenej lehote, túto možnosť stratia. Týmto sa eliminujú negatíva rôznych procesných taktík účastníkov a umožňuje sa súdu, aby do určitej lehoty skompletizoval skutkový aj dôkazový materiál. Z uvedeného teda vyplýva, že na dôkazy či skutočnosti označené neskôr, súd prihliadnuť nemôže a hľadá sa na ne, ako by neboli uplatnené a inak tomu nemôže byť ani v preskúmvanej veci. Tvrdenie navrhovateľa, že nebol v konaní dostatočne vypočutý, sa nezakladá vychádzajúc z obsahu spisového materiálu na pravde.

Pokiaľ v konečnom dôsledku navrhovateľ namietal, že bol zaviazaný nahradiť odporkyni trovy prvostupňového konania, aj v tomto smere súd prvého stupňa správne aplikoval ust. § 142 ods. 1 O.s.p. vychádzajúc z ktorého keďže ide o sporové konanie, účastníkovi, ktorý mal vo veci mal plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Z jeho obsahu vyplýva, že povinnosť nahradiť trovy konania sa v tomto type konania, teda sporovom riadi prevažne tzv. zásadou úspechu vo veci, ktorá je vyjadrená práve v citovanom ustanovení § 142 O.s.p.. Odporkyňa v konaní bola v plnom rozsahu úspešná, keď súd prvého stupňa návrhu navrhovateľa na zrušenie vyživovacej povinnosti navrhovateľa vo vzťahu k nej nevyhovel, v súlade s ktorou vyššie uvedenou zásadou preto správne súd prvého stupňa jej priznal náhradu trov konania, a to odmenu advokáta a náhradu hotových výdavkov advokáta za dva úkony právnej pomoci a 151,05 Eur (prevzatie a príprava zastúpenia, účasť právnej zástupkyne odporkyne na pojednávaní

dňa 07.01.2015, 1x režijný paušál 8,04 Eur, 1x režijný paušál 8,39 Eur vychádzajúc z ust. § 10 ods. 1, 3, § 14 ods. 1 písm. a/ d/, § 16 ods. 3 výhlašky č. 655/2004 Z.z.). Tak ako súd prvého stupňa, ani odvolací nezistil dôvody hodného osobitného zreteľa z hľadiska ust. § 150 ods. 1 O.s.p. umožňujúce uplatniť vo vzťahu k trovám konania moderačné právo súdu, odôvodňujúce nepriznanie náhrady trov konania úspešnej odporkyni.

Keďže odvolací súd vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností v preskúmvanej veci nezistil žiadne právne významné okolnosti, pre ktoré by bolo možné vydať iné ako potvrdzujúce rozhodnutie, za použitia § 219 ods. 1 O.s.p. rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania súd rozhodol za použitia § 224 ods. 1, v spojitosti s § 142 ods. 1, § 151 ods. 1 O.s.p. a vzhľadom k tomu, že odporkyňa bola v odvolacom konaní plne úspešná, priznal jej náhradu trov odvolacieho konania, a to odmenu advokáta a náhradu hotových výdavkov advokáta za jeden úkon právnej služby (písomné podanie na súd - vyjadrenie k podanému odvolaniu) v uplatnenej výške 151,03 Eur a 8,39 Eur spolu trovy vo výške 159,43 Eur na zapltenie ktorých navrhovateľa zaviazal.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.